

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

==== POBOŽEN MESEČEN LIST. ====

Vrejüje ga: **KLEKL JOŽEF** vpok. pleb. v Črensovcih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

DÁRI.

I.

N Veržejski samostan nabráni i prekdáni od Pável Elizabete z Poterne:

Čontala Franc 60 f. Vrečič Jozefa 1 K. Vrečič Alojzia 1 K. Vrečič Štefan 1 K. Kočár Mátjáš 60 f. Drávec Franc 40 f. Šinko Leopold 80 f. Huszár Roza 30 f. Gibičar Andráš 20 f. Kočar Ferenc 1 K. Volf Ivan 40 f. Gaber Anton 1 K. Pavel Jánoš 1 K. Rogáč Maria 2 K. Klekl Andráš 1 K. Gombóc N. 1 K. Rátnik Štefán 20 f. Edžid Roza 80 f. Edžid Janoš 40 f. Dündek Imre 1 K. Jauk Alojzia 1 K. Kous Ivan 1 K. Kous Štefan 1 K. Bokán Jánoš 60 f. Bokán Leopold 60 f. Šinko Andráš 20 f. Bokán Jožef 30 f. Huszár Jožef 20 f. Pavlinjek Maria 1 K. Pavlinjek Jánoš 20 f. Pavlinjek Jožef 1 K. Dundek Štefan 20 f. Šinko Jožef 30 f. Sinko Štefan 60 f. Bác Treza 16 f. Gider Imre 40 f. Melin Jožef 50 f. Dündek Anton 60 f. Čontala Maria 30 f. Adanič Maria 20 f. Bác Alojzia 40 f. Serec Mátjášica 40 f. Gibičár Franciška 40 f. Škalič Treza 20 f. Vrečič Alojzia 40 f. Tri Küzmove ženske vsaka 20 f. Bác Franc 60 f. Čahuk Treza 1 K. Keréc Eva 20 f. Derkáč Ana 1 K. Prázl Franca 40 f. Pavlinjek Bára 20 f. Benko Jozefa 60 f. Vogrinčič Maria 40 f. Gutman Liza 2 K. Šinko Treza 2 K. Rogáč Juliana 20 f. Debelák Štefan 1 K. Titán Klára 10 f. Kreft Anton 20 f. Kočar Maria 30 f. Keréc Anton 2 K. Dervarič Alojzia 30 f. Kereszturi N. 1 K. Fenos Alojzia 60 f. Žáľman Terézia 30 f. Keréc Johanna 40 f. Gaber Julia 20 f. Gurman Agneš 1 kor., Šinko Maria 20 f. Bernát Karolina 20 f. Huber Maria 30 f. Ficko Adela 1 K. Šmodiš Ana 1 K. Domjan Treza 1 K. Hegedes Matjaš 20 f. Vagola Ana 1 K. Küzma Jozefa 10 f. Šoštarich Matjas 1 K. Kleklin Bára 1 K. Hajduk Sidi 1 K. Bertalanič Mihál 1 K. Cipót Ferenc 1 K. Andrejč Jánoš 40 f. Šostaréc N. 50 f. Horvát Ivan 60 f. Klekl Štefan 30 f. Kous Matjaš 40 f. Vidovič Maria 40 f. Marič Jozefa 40 f. Čahuk Jozefina 40 f. Žitek Jozefa 40 f. Žitek Ana 20 f. Durič Jozefa 40 f. Mikl N. 1 K. Gitl Maria 1K. Padarič Helena 40 f.

II.

Na podobe i gater v melinčko kapelo.

Beltinski notarjoš: Bešnjak Ludvek 50 K. Tkalec Matjaš 1 K. Z Brezovice Štrmec Geta 2 K. Melinčki so darüvali: Forjan Andráš 50 K. Brünec Martin 25 K. Küzma Štefan 10 K. Düh Štefan 10 K. Küzma Jožef 10 K. Zver Marko 1 K. Rós Jánoš 1 K. Zelko Janoš 1 K. Stanko Matjaš 5 K. Küzma Štefan Justin 2 K. Glavač Ivan 5 K. Forjan Ivan 5 K. Kavaš Treza 2 K. Poredoš Andráš 5 K.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija,

ZMOŽNA GOSPA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJŪJE GA:

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld (Zalamegye).

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice I. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, šteri den je te pobožen list prvič slovencom vogrskim do rok dani. — **Cena 2 koroni, v Ameriko 3.**

Marijino nasledüvanje.

Vera je človeki najmočnejša podpora.

Vsa moja djanja — tak pravi Marija — so shajala z globoke vere, štero je bila moja last.

Vervalo sam Bogi pa njegovoj svetoj reči, pa me je nej moglo nikaj pa ničče od te vere odvrnoti.

V nikom sam nej dvojila, pa či prečteš šterikoli moj življenjepis, lejko sprevidiš, ka me je moja močna vera povsedi nasledüvala pa me ešše pod križom podpirala.

S tem sam si zaslüžila, ka me zovejo za mater vere. To sam si pa zaslüžila tembole, zato ka sam jaz porodila jednorodjenoga božega Sinü, ki je konec pa začetek vere.

Što močno verje v božoj reči, on ostane v veri vsigdar stanoviten.

To te naj nikaj ne briga, ka tvoja pamet pravi od verskih skrivnosti; vej tvoja pamet večkrat nanč skrivnosti življenja ne more zarazumeti.

Ka se tiče vere, nema tvoja pamet drüge naloge, kak pokoriti se brezi pogoja.

Radovednost pa domišlavost sta že vnogoga človeka spravile z prave poti na pot pogübljenja.

Nišče ti zato ne more praviti, ka si lejkomišleni, či boš kaj takšega vervao, ka ne moreš zapopadnoti; vej vnogo naravnih dugovanj tüdi ne moreš s pametjov zapopadnoti, pa zato li verješ, ka so takša, kak ti drügi pravijo.

Bože pa nadnaravne reči jako presegajo človečo pamet. Pa je to tüdi dobro tak! Ve bože skrivnosti niti ne bi bile tak čüdovitne, či bi je slaba človeča pamet tak lejko zapopadnola pa si je razlagala.

Človek, ki ma ponizno srce, si ne premišlavle dosta nad božimi skrivnostmi, nego verje, ka vervati more, brezi toga, ka bi zmirom preiskavao, či so dugovanja resan takša ali pa nej.

Bog je vseznajoči, pa se nigdar ne more zmotiti. Bog je moder, pa se nigdar ne more vkaniti. Bog je pa tüdi neskončno pravičen, pa ne more lagati, gda bože resnice nazvesčavle pa glasi lüdem.

Drago moje dete! Ne zoznanjüj se dosta z lüdmü, zlasti pa s takšimi ne mej prijateljstva, ki bože resnice zametavlejo.

Ogibli se nevernikov pa krivih učitelov, zato ka od njih nikaj dobra ne čuješ, pa se tudi nikaj dobra ne navčiš. Oni najmre tajijo verske resnice, ž njih guči sám hūdi dūh.

Tej lūdje so zajšli na krivo pot, ki poslušajo samo na svojo glavo pa na svojo pamet, pa z tem sami sebe norijo pa zapelavlejo. Poleg toga so pa tudi jalni, pa hūdobni, ki nevučeno, lejko vervajoče lūstvo, ki se proti njihovomi guči ne vejo braniti, tudi zapelajo pa je odvrnejo od božih resnic.

Bodi stanoviten v svojoj veri, zato ka či stalen ostaneš pri navukaj svoje vere do konca, potom si rešen od vsake dūševne pogūbelnosti.

V vsem pa vsigdar naj bo tvoje zavūpanje samo v veri. Pa či želeš, drago moje dete, skūšnjavam hūdoga dūha uspešno proti stati, potom išči obrambo vsigdar samo v svojoj veri!

Či si pobožen, ponizen pa v veri stanoviten — potom te krivi navuki nevernikov ne spravijo s prave poti.

Dūša takšega človeka, ki je ponizen pa globoko veren, odžene neprijatela daleč od sebe, prava pobožnost pa na nikoj spravi njegove krive navuke.

Či si s krivoverskimi učiteli nigdar ne pogovarjaš, či na njuva pitanja ne odgovarjaš, pa či dvojlive pa domišlajoče misli vsigdar od sebe v kraj držiš — potom si vero vsigdar zvesto občuvaš.

Kak znaglič opaziš, ka ti vero začnejo napadati, tembole se te drži nazveščenih božih resnic, pa te potakšem v veri nigdar ne omahajo.

Edna sama verska resnica, štera je zaistino od Boga, je zadosta za spreobrnenje največšega grešnika, pa je tudi zadosta, ka pobožnoga pa jakostnoga človeka obdrži v dobrom.

Ki očivesno pa z globokim prepričanjom verje, ka

je Bog povsedi nazoči, tisti nigdar ne bo činio nikaj takšega, ka bi Boga, ki vse vidi, razžalilo.

Što verje, ka je Bog pravičen, on odürjavle greh.

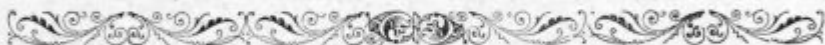
Što verje, ka je Bog neskončano dober pa smileni, on nigdar ne spadne v dvojnost, zato ka verje, ka Bog, ki preiskavle srca pa obisti ino zna vse, tisti človek nej samo, ka nikaj hüdoga ne včini, nego si nanč na takše ne misli.

Gidakoli boš vido, ka se zgodi kaj hüdobnoga, bojdi vsigdar preverjeni, ka je tam bila vera slaba, ali je pa zevsema menkala.

Jako gosto moli, ka ti vera ostane trdna, pa či v trpljenji, v nevolaj zdihavleš k Bogi, ne včini to z male vere ali z bojaznostjov, nego z močnov verov, s celim zavüpanjom, pa bodi pripravleni premagati vse težkoče.

Viš, drago dete, to je moje prepričanje. Nasledüj ti tüdi mene!

»Vk.«

Sad bojne.

Eden tirolski častnik piše ednomi svojemi prijatli:

»Vüpanje naših vojakov do Boga je nikaj posebnoga. Če kaj malo počinka majo v strelnih járkah, naprejzemejo rožnivenec pa molijo vsi vküp, kak da bi doma v svojoj cérkvi opravljali to pobožnost. Kakša svéta podoba ali svetinjica pri nikom ne fali. Nas častnike tüdi večkrat oprosijo, naj mi tüdi ž njimi molimi rožnivenec. Pa me nej sram povedati, ka smo je tüdi poslühnoli. Ka je vojakom na videz veliko veselje povzročilo. Vüpanje teh lüdi do Boga je brez meje. Če človek to vidi, se sam rad na dobro podbüdi.«

— Spodobno piše eden ranjenec z triershe bolnišnice

svojemi g. plivanoši: »Hvala Bogi, rana je nej smrt-nonosna. Prečista Devica Marija nas je nej zaverгла. Pa več nas je šče ranjenih. Ednoga je krugla v spodnjem teli zadela. Zadnje njegove reči so te bile: Lübléni so-bojniki, molite edno *Zdravo Marijo*. On sam je tüdi molo pa gda te reči pravo: *Pod tvojo obrambo šetüjemo*, je

Ranjenec si krepi dūšo z dobrim čitenjom.

zdehno svojo dūšo. Blažena Devica Marija naj bo tüdi v nebésah njegova obramba.»

* * *

Eden kaplan piše svojoj materi: »Pri večih opera-cijah sam bio nazoči, nazadnje sam pa jas sam na ope-

racijski stol si mogeo dollécti. Ednomi vojaki je granata roko i pravo ramo močno ranila. Dva prsta so njemi delvrezali ino roka je že lepo celila, nego rama je nej štela zaceliti. Po doktorskih mnenjih bi samo koža z drügoga tela prinesla zdravje. Jaz sam pripraven bio, da se z mojega tela telko fakačkov kož dolzreže, kelko de zadosta. Mojo ponüdbo so sprijeli pa z ednim ostrim nožom so z mené 15 falačkov kože dolvrezali, ka sam jaz brezi spanja prestao. Moje trplenje je velko bilo, nego vesélje je tüdi, ka sam mogoči bio pomagati mojemi trpéčemi bližnjemi. Zdaj sva obadva obvézaniva. Operacija je trpela dobre pöl vöre.

* * *

Edna oseba visikoga stana je pohodila na francuškem bojišči pokopališče nemških vojakov, štero stoji na obrežji poleg reke Oize (čti Oáz). Pri toj priliki je šče pisala z toga mesta ednomi žalüvajočemi poznanci pa njemi je poslala dva napiska, štere so francuške sestre djale na trake vencov za nemške vojáke. Med drügimi je to bilo za čteti: *Nemškim vojakom, bratom v Jezusi Kristuši: francuške žene.*

Eden drügi napis: *Nemškim vojakom, bratom v Jezusi Kristuši, šteri so daleč od svojo domovine mrlí i za štere žalüjejo njihove družine. Molimo za njé.*

* * *

Glejte sad bojne: od velikoga vüpanja izvirajočo goréčo molitev, lübézen do bližnjega i neprijatela!

Sveta Cita.

(27. aprila.)

Zadnjikrat smo krščanskim materam pa gospodari-
cam popisali življenje svete Franciške Rimske; zdaj pa

ščemo krščanskim hlapcom pa deklam povedati nekaj z življenja sv. Cite.

Sv. Cita se je rodila leta 1218 na Laškem, ali Taljanskem v vesnici Bozanelo, ne daleč od mesta Luka. Oča Janoš Lombardo je obdelavao malo kmetijo. Deklica Cita je že kak dete bila jako vrla pa bogaboječa; materi je trbelo samo praviti: »To je Bogi po voli,« ali: »to je Bogi nej po voli,« — pa je mala Cita učinila, ka je mati želela. Gda je bila stara dvanajset let, je šla v mesto služit v bogato pa v gospodsko hižo k nekšemi Fatineli. Oča jo je sprevedo v mesto, dao njoj je šče nekolko lepih navukov, pa njoj ešče ednok preporočo, naj vsigdar nasleduje zgled svoje matere pa de srečna.

Tak je prišla dekllica v hižo k tujim ljudem. S sebov je nej prinesla drugoga, kak košarico sadü za gospodara. Sprva njoj je bilo težko v službi. Bilo njoj je jako milo po domi; dela, kakše je dobila v službi, je nej bila vajena. Drugi hlapci pri hiži so jo zametavali pa so bili nevoščeni na njo. V vseh teh težavaj je pa dekllica iskala pomoč pa tolažbo pri Bogi. Vsako zajtro je stanola tak rano, ka je mogla iti k svetoj meši, nej ka bi kaj zamüdila pri deli; pa či je po dnevi količkaj vtegnola, je po tiho molila. Zlasti je pobožno častila prečisto Devico Marijo, pa jo je prosila najbolje tiste jakosti, štere so bile pri Mariji Bogi najbolje dopadlive. Prosila jo je sv. poniznost pa čistost, zatajüvanje pa pokorščino. Rada je premišlavalala trpljenje Jezušovo; pa da bi postala bole podobna trpečemi Zveličari, si je sama naložila večkrat kakšo pokoro. Po leti pa po zimi je nosila prosto platneno obleko; hodila je bosa, spala je večkrat na golih tleh; zadovolna je bila z vsakov jedjov, pogosto se je postila, pa ka je sebi odtrgnola, je dala siromakom.

Delo je bilo za Cito vsigdar sveta dužnost; djala je: »Dekla, štera je nej vrla pa skrbna, je tüdi nej pobožna; tista pobožnost, štera mrzi na delo, je kriva pobožnost.«

Pri vsem deli je pa mislila na Boga pa je svoje trpljenje združevala s trpljenjem Jezušovim. Tak je bilo navadno vsakdnešnje delo posvečeno Bogi, zaslužno za nebesa; pri lüdeh pa, šteri se nigdar ne spomenejo z Boga, je vsako delo prazno, nerodovitno, brezi zasluženja za nebesa.

Posvetni lüdje ne vidijo radi blüzi sebe dobrega, pobožnoga kristjana. Mlada dekla Cita si je prizadevala, ka bi bila vsem ovim hlapcom po voli, njim je pomagala pri deli, gde je mogla, pa so je zato li nej mogli trpeti. Njeno lepo obnašanje je bilo za nje kak trn v očeh. V začetki so jo šteli potegnoti s sebov v lejkomišelno življenje; gda je pa to nej šlo, so njoj gučali, ka je skazlivka, ka se rekši s svojoj pobožnostjov samo prilizavle gospodari. Ka je Cita včinila, so krivo sodili, ka je pa povedala, so na drügo obračali, nazadnje so njoj vzeli dobro ime tüdi pri gospodari. Či bi s šterov drügov deklov tak ravnali, bi za pravo istino vsigdar bila svaja pri hiži. Cita je pa mirovno trpela, pa je k vsem hüdobnim rečam navadno djala: »Odpüстите mi to hibo, ka tüdi vam odpüsti Zveličar; nikaj se ne čemerte, ka bi razžalili Boga.« — Drüga dekla bi se navolila takšega preganjanja, pa bi odišla z službe, Cita je pa zatajüvala sama sebe, vzela je na sebe težki križ, pa je šla za Jezušom. S svojov krotkostjov pa potrplivostjov je premagala hüdobijo lüdi; hlapci pa gospodar so spoznali, ka so njoj delali krivico, pa so jo zatem tembole poštüvali.

Cita se je zalübila, ka bo vsigdar deviško živela. Zato je pa skrbno čuvala svoje oči, naj ne bi kaj takšega vidila, ka bi zbüdilo nespodobne misli. Praznih, nečamurnih reči je nej govorila, moške družbe se je pa skrbno ogibala. Moč proti nevarnosti je vdablala pri Jezušu v najsvetejšem sakramenti; kelkokrat je samo mogla, je šla k sv. prečiščavanji. Da je znala, kak lübo je pred Bogom devištvo, zato je drüгим deklam večkrat govo-

čila od svete čistosti; pripovedavala njim je, kak samska deklina dosta ležej služi Bogi, kak pa oženjena ženska. Pa či ravno je sama ober vsega cenila sveto devištvo, je zato nej zametavala tistih nesrečnih oseb, štere so zgubile nedužnost. Jako rada je občūvala s takšimi osebami pa je je s potrplivostjov pa s prijaznostjov kušala spraviti nazaj na pravo pot

Kembole je gospodar pa njegova družina spoznavao poštenost pa pridnost sv. Cite, tembole so njoj zavūpali; nazadnje so njoj dali gospodinstvo v hiži. Gospodinstvo pelati v takšoj hiži, kak je bila Fatinelijova, je pa nej lejko delo. Družine, hlapcov pa dekel, je bilo vnogo pri hiži; pa da je bila ravno te vojska v deželi, je prihajalo tudi vnogo drugih ljudi k Fatinelijovim. Za vse je mogla skrbeti Cita. Pa poleg vseh skrbi, poleg vsega vrvenja pa drvenja v hiži je ostala njena duša mirna. Že duga leta je bila navajena pri vseh opravkaj misliti na Boga: *med delom je molila, med molitvo je pa delala.*

Najbole si je prizadevala, ka bi lepo zgojila deco, štero je na njo zavūpao gospodar. Sama je nej znala čteti pa nej pisati; njeni vučitel je bio Jezuš, k Jezušu je tudi deco vodila v šolo. Včila je deco, kak se morejo večkrat spominati na Boga, kak morejo vsigdar istino gučati, očo pa mater poštvati, siromakom z smilenja pomagati. Z lepim zgledom pa z rečjov je sadila v nedužna srca klice krščanskih jakosti.

Do hlapcov i dekel, šterim je mogla zapovedavati, je bila vsigdar dobra pa prijazna, nigdar se je nej ž njimi kregala. Či je što nej dobro kaj včino, je sama šla k gospodari pa ga je prosila odpūščenje. Njena prošnja je mela takšo moč, ka njoj jo je gospodar mogeo spuniti. Predevsem je pa skrbela za to, ka so držinčeta pošteno, krščansko živela. Nej je je dosta opominala pa njim predgala, kak to vnogi radi činijo v premaloj modroj gorečnosti, nego je sama davala vsem lepi zgled, je

vnogo molila za nje, pa je čakala vugodno priliko, gda je ednomi ali drugomi držinčeti lejko povedala, ka se njoj je vidilo potrebno. Či je opazila kaj neopačnoga, je pogostoma s samov mučečnostjov pokazala, ka njoj je nej po voli. Gda je pa što v njenoj nazočnosti grajao koga, ali se je pa drzno kaj nespodobnoga povedati, ga je brezi straha pokarala.

Za siromake je mela vsigdar smileno srce. Ka je zaslūžila, pa ka je dobila v dar, je vse razdelila siromakom. Či je pa že samo nikaj več nej mela, je prosila gospodara pa njegove prijatele, ki so prihajali v hižo, ka so pomagali siromakom. Kak je Bog plačūvao svojoj slūžbenici to smilenje do siromako, od toga se pripovedavle dosta lepoga. Povedati ščemo samo dve zgodbici. Pri vodnjaki, kam je hodila po vodo, je ednok dala piti žednomi siromaki. Zajela je vodo, pa se njoj je voda v posodi sprēmenila v vino. — Na sveti večer je štela iti k polnočnici; bilo je nenavadno mrzlo, ona se je pa oblekla kak navadno. Fatineli pa družina so sedeli pri peči pa so se segrevali. »Pa kak moreš v tak velikom mrazi tak slabo oblečena iti v cerkev?« jo pita gospodar. »Človeka ešče pri peči zebe. Na, to maš moj kožūh, samo nazaj ga moreš prinesti!« Znao je, ka Cita rada da siromakom ešče tisto, ka njoj samoj trebe. — Gda je prišla do dver stolne cerkvi, je tam vidila ednoga starca, šteri je ves trepeto od mraza. Cita njemi pravi: »To mate moj kožūh do tistoga časa, ka bo meša končana; potom mi ga date nazaj.« Ona je rada prezeblavala v tistoj svetoj noči, gda je Zveličar sveta kak malo dete ležeč v jaslicaj trepeto od mraza. Gda je opravila svoje molitve pa prišla z cerkvi, je tistoga siromaka, šteromi je posodila kožūh, nej bilo viditi nindri. Vest njoj je očitala, ka je nej dobro včinila, ka je nej poslušala gospodara; ona je pa zato nej štela kriviti siromaka, ka bi bio nepošteni, negō je mela vūpanje, ka njoj sam prinese kožūh. Doma

jo je gospodar ostro pokarao, či se rekši to pravi Bogi služiti, gda tūje blago davle siromakom. Cita je ponizno sprijela to grajanje pa je priznala, ka je nej dobro včiniła. Fatineli se je pa nej dao pomiriti, nego je mrmrao pa se je čemerio celo dopoldne. Gda so pa poldne sedeli pri stoli, se naednok samo odprejo dveri, je stopo v sobo eden nepoznani gospod, je dao gospodari njegov kožüh, pa je potom premino. Vsi so bili preverjeni, ka je to bio sam angel boži, pa ešče dendenešnji zovejo tiste dveri pri cerkvi za angelske dveri.

Cita je postala stara; gospodar njoj je pravo, či ščé, ka njoj nej trebe več delati, lejko samo moli. Sv. Cita je pa nej štela za sebe nikaj posebnoga, nikše izjeme. Tūdi na stara leta je delala, kak je mogla. Delo je je nej mešalo pri molitvi. Sama je večkrat pravila: *»roke naj bodo pri deli, srce pa pri Bogi!«* pa se je tak tūdi ravnala.

Mrla je 27. aprila leta 1272, stara 60 let. Od svojega 12. leta pa do smrti, to je 48 let, je služila pri ednoj hiži. Šla je po plačilo k Bogi, pa njoj je Bog bogato plačao: *»Dobra i zvesta dekla, da si bila zvesta v malom, te postavim nad velko; hodi v veselje svojega Gospoda.«*

List za deco.

Pismonoscovo dete.

Hej, kak vesela so bila dnes deca, gda so z šole šla, kak veselo so si pogovarjali med sebov dečkeci pa deklíčke! Ka je pa napravilo toj deci tak veliko veselje?

Gospon plivanoš so njim naznanili, ka bo naskori, meseca junija, obhajani misijon, pa ka na konci svetoga

misijona lejko ide več mlade šolarske dece k prvomi svetomi prečiščavanji. Velo njim je zato, naj bodo vrla, naj dobro pazijo, gda bo je pripravla na te veliki dogodek, pa se naj skrbno včijo katekizmuš. Ja, deca to morejo včiniti, morejo se dobro pripraviti, či ščejo vzeti k sebi lüboga Odküpitela. Zveličitel, kak tüdi dühovni oča pa roditelje morejo zadovolni biti ž njimi.

To so vsa deca oblübila, pa so reč tüdi zdržala. Skrbno so se včila, pa so si prizadevala, ka bi bila vrla, bogavna pa pobožna. Pripravljanje je teklo lepo, tak ka se je dühovnik veselio nad njimi. Srca male dece so bila vesela pa so z radostjov čakala, gda pridejo misijonarje. Zadnji den svetoga misijona bi mogeo biti den veselja za mlade pa za stare, za celo občino, pa tüdi za Zveličitela v najsvetejšem Svestvi, šteri malo deco tak jako lübi pa jo že v mladoj mladosti tak prijazno zove k sebi.

Prišlo je pa zato li nači. Neprijatel, ki je nej šteo privoščiti toga veselja Zveličiteli pa maloj dečici, je prišeo v mesto pa je sejao kokol med dobro seme. Njegovo prizadevanje je pa tüdi nej bilo zaman. Nekelko dni pred začetkom misijonskoga tjedna so meli moški spravišče, na šterom si je nekelko puntarov začnolo gučati tüdi od misijona pa od prvoga prečiščavanja male dece. Eden z med njih je stano pa kričao: »Gospon plivanoš šče našo deco pelati proti staroj navadi k prečiščavanji; jaz svojega deteta ne püstim!« Nato so se oglasili tüdi drügi pa pravili: »Jaz tüdi ne püstim svojega deteta!« »Mi tüdi nej!« Tak je bilo viditi, kak či bi sam šatan prišeo na spravišče. Eden z med najglasnejših kričočov je bio pisonosec, šteroga dete bi tüdi melo iti k prečiščavanji. Ti spametnejši moški so ostali tiho, pa so nej vüпали nikaj proti praviti.

Tak je bio strti lepi načrt. Tjeden misijona se je obslüzavao. Deci, štera so si lepo pripravila srca za pri-

hod Gospodnov, je bila zavolo trdokornosti starišov vzeta sreča pa veselje.

Tak se zgodi večkrat. Deca večkrat zaman želejo krüh, krüh življenja, zaman pravi Zveličitel: »Püstite male k meni!« Ka pomaga to? Starišje neščejo, pa pravijo: »Dozdaj je nej bilo v navadi — deca to ne razumejo — to je šče zdaj prerano.« Tej nespametni lüdje to bole ščejo znati kak Cerkev, kak rimpapa, pa kak Zveličitel sam. —

Bela nedela je prišla. V svetešnjoi obleki so stopala prle zapostavljena deca k stoli Gospodovomi. Pismonoscovoga deteta nega med njimi. Kak se je to zgodilo? Prle je nej šteo pismonosec, zdaj je pa nej šteo Bog. Med tem časom je najmre dete zbetežalo na smrtje, pa je ležalo v nezavesti. Bilo je v velikom tamni, pa je zmirrom prosilo za prečiščavanje: »Oh, jaz ne morem sprijeti lüboga Jezuš! O, da bi samo lübi Zveličitel prišeo k meni!« Nebože dete! Ali Zveličitel, ki tak rad poslühne prošnje male dece, poslühne tüdi tebe?

Očo je več nišče nej mogočo potolažiti, on je krivio sam sebe: »O, da bi jaz nesrečen püsto svoje dete k prečiščavanji, zdaj bo moglo mreti brezi prečiščavanja, štero si tak jako žele!«

Bela nedela je minola. Kak žalostna je bila za pismonoscovo družino! Dete je bilo ešče i zdaj v nezavesti, njegov položaj brezi vüpanja. Zgodilo se je pa, ka je je dühovni oča šo gledat edno zajtro pred svetov mešov. Gda je v sobico stopo, je začüo milo tožbo: »Oh, gda pride lübi Zveličar k meni?« Roditelje so se nevolivali pa jokali. Dühovnik se je pa zdaj odločo na nekaj ne-navadnoga. Zapovedao je, naj vse kredi pripravijo, ka on po svetoj meši pride z najsvetejšim Svestvom pa ž njim pridejo tüdi tista deca, štera do prvič pri prečiščavanji, ka bodo sprevajala Najsvetejše. Starišje so dühovnika bogali pa so bojzljivo čakali božega Prijatela male dece.

Dühovnik se je približavao; ž njim so šla tüdi deca, štera so zdaj obrvim stopila k stoli Gospodovomi. I glej! Zavüpanje se je spunilo. Pri cinkanji zvonca za prečiščavanje so se deteti odprle oči, pa njemi ja zavest prišla nazaj. Z milim pogledom, šteri je bio pun presenečenja pa poželenja, je gledalo dühovnika. Prle se je spovedalo, zatem je pa sprijalo z velikov pobožnostjov pro sveto prečiščavanje.

Što bi mogeo popisati veselje i radost deteta pa njegovih roditelov!

Dobrota i lübezen božega Srca nemata meje. Prle je vtišao Zveličar detečemi srci poželenje — zatem je pa šče včino več. Na drügi den je bilo dete zevsema zdravo. Šlo je v cerkev pa je z gorecim srcom davalo hvalo božemi Prijateli mali dece.

Tolažilna pisma našim vojákom i njihovim drágim.

II.

Ostalój dovici i drobnoj dečici.

Drága žena, nedužna dečica! K vam se zdaj obrném, vas pohodim z tolážbov Jezušovoga Srca, ki máte se krvavečo, ranjeno srcé zavolo dragoga tovariša, lüblenóga ajteka. Poznam i razumim vašo žalost i bolest. Milite se mi do dna srca. Nemate podpore svoje, premino je zagovornik vaš, ne ga krühslüžččega kre vás; vaš dom je brez glavé. Z vami sam se jokao, kda ste se ločili od lüboga oče. Srcé se mi je krčilo, kda sam vas vido, kak žilavo ste držali očo i ga nej prek praga püstili. Slišao sem vas glasni joč i jočni krič: ajtek pridite skoro domo! Lübléni tovariš ne povrži me samo z

temi drobnimi piceki! — Vüra je odtekla, on je mogo iti, vi ste pa ostali brez poglavára i ravnitela hiše, izpostáveni nevolam, špotom, trpljenji mučnomi.

Sirotike vé, kelike ste za vekomaj vzelé slovo od možá, od očé! Sprevodile ste ga na — pokopališče. Tüja zemla ga pokriva, roža ne cveté na njegovom grobi, vaše suzé ne so ga namákale. Spadno je, da niti znale neste to. Čakale ste pismo od njega dén za dnévom, mesec za mesecom. Vüpanje ste si dávale, morebit je v takšem kraji, dá ne more pisati, ednok pa samo domo se povrné. — Istina povrno se je domo, ali ne v zemelsko, nego v nebesko domovino. Tam odnet čáka vás, čáka vaše molitve, po šterih se hitro reši vic i pride vživat večno nebesko plačilo.

Či bi domá bio, bi znabiti nesrečno mro. Meo je tüdi grehe, i kak znáte, ne se jih je ogibao z cele moči, kak bi se dužen bio. Slabe navade bi v dobroti i v miri rastle v njem i ga znale na rob pogüblenja spraviti. I da se kotrige po glávi ravnajo, bi ti z svojov decov tüdi mláčna postala i v nevarnost prišla večno se pogübiti. Zdaj je pa tá nevarnost odprávljena. Njega je trpljenje i rána smrt ščistila i rešila. Po vnogih molitvah okrepčan je blaženo mro i da Jezuš vsaki dár, ešče kupico mrzle vodé plača, štero v njegovom iméni dámo, pláčao je obilno njemi njegov veliki dár, náime, ka je svoje mládo življenje darüvao za njega. Vdán v Božo volo je düšo püsto i se rešo ne samo večnoga ognja, nego vnogo purgatoriumskih muk je tüdi dolzaslúžo, i se z velikimi stopáji približao k nebeskim vrátom. — Žalostne düšice, povejte mi, kaj bi ráj bilé? To, naj vam oča nazájpride na pár let i zatém sto, dvestolet v ognji gori, dokeč se ne ščisti z svojih grehov, ali pa naj vas tü povrže po ránoj smrti i zato dobi večno nébo po pártjédnom ali mesečnom trpljenji? Znam, ka je velika zgüba za vás, sirotike, ka nemate očé. Ali povejte mi, ne je to velika

tolážba za vás, ka ste oči takše veselje, takše srečo, takše blaženstvo voščile z svojov zgübov, kákše milijon i milijon svetóv vse radosti i dragocenosti niti doségnoti ne morejo? Ne je lübo to vašemi srci, ka máte vüpanje, ka vam je oča, mož ne pogüblen, nego gléda Bože lice?

Jezušek, oča sirot.

Ne tolaži vas to, ka se vašemi ajteki angeli radüjejo, ga milo gleda Devica Marija, ár je za njenoga Jezuša svoje življenje darüvao? Ne tolaži vas to, ka máte svojega človeka, svojega lüblénca pri Bogi, ki stanovito prosi njega za vás?

Vidíte, kak tolažilna je vera práva, kak lejša vam srcé, kak krepí vam dūšo! Zbrišite si záto, dráge sirotike, suze, poterite si žalost, očistite si lūbézen do očé, do mrzá i ž njov molite, dosta molite za njega, naj vredni postánete v obilnoj meri zadobiti njegov očinski blagoslov iz ovoga svetá.

Nemaš tovariša, lūba žena, nema tvoja deca komi práviti, »lūbléni oča.« Istina, ka ti je tesno pri srci, kda si zmisliš na to. Ali, ostávljena dovica, ne veš morebit, ka Jezuš, »oča sirot,« ešče izdaj živé? Znáš za njegov dom. V cérkvi v oltárskom svestvi prebiva pod podobov krūha. Tūsem čáka sirotike tvoje z tebov vréd. Pridi ž njimi, poklekni pred njega, i prosi ga, prosi ga milo i srčno: »Tá moja drobna deca nema očé, nikšega zago-vornika i promočnika, prosim te, dober Jezuš, ki si oča vseh sirot, bodi to tūdi tem mojim sirotam. Čuvaj je, bráni je, obdrži je na dobroj poti, podpiraj pa tūdi mené siroto, ka mo je znála v pobožnosti odgojiti, ka do znala ednok z menov vréd k svojemi oči, k mojemi tovariši v tvoj nebeski dom priti.« Pa postavi vsakoga pred Jezúša pa za vsakoga po iméni prosi, naj ga Jezuš za svojega vzeme. Reči zavūpno: Jezus lūbléni, moj Janček, naj tvoj bo, moja Anika naj tvoja bo i. t. d. Deca pa naj za tebov moli i prosi v nedužnosti svojega srca: Jezušek bodi mi oča namesto pokojnoga ajteka.

Pa gda si to včínila, se podaj k Mariji, spleti njej na čast lepi rožnivenec, to je zmoli pobožno svéto čísló z svojov dečícov za dūšo pokojnoga tovariša i prosi tūdi njeno obrambo za svojo družino. Ona, štera je zgūbila na sveti, kaj njej je nájdragše bilo, bo zastopila i tūdi odprávilá tvojo pekočo bolečino i správilá ti bo mir, vdánost, pošteno dovičinsko življenje, kakše je i ona pelála po smrti lūblénoga tovariša, svétoga Jožeta.

Vcepiš se po toj pobožnosti, tužna dovica, z svojimi sirotami globoka v Jezúšovo i Marijino Srcé, v šte-

rima najdeš popolno zavetje, svéto življenje, blaženo smrt, kaj vse ti z tvojimi sirotikami vréd iz goréčega svojega srca žele :

Vaš dūhovni pastér.

Ka to pomeni?

Od vsega so pisale i pišejo novine; kajšté se zgodi na škodo človečanstva, vse gorzapomnijo, pripovidavlejo, sledijo, protijo, misléč, da té žalitve ne doségnejo matercérkev. Če pa resan, te mučajo. Najvékši hūdodelnik se sigurno lahko zanáša na obrambo ništernih listov, nego svéta maticérkev, vzgojitelica narodov, najvékša dobročinitelica, dobra mati — ta sirota, nema obrambe nikših listov. Jo bijejo, bršejo, zasramūjejo, njéne decé krv v potokah teče, njénih hčer ječanjé ne najde sočūtnih src. *Človeški tisk nešče njé v pamet vzéti*, ár je to, tak pravijo, delo katoličancov.

»Tam je nesrečna Meksika. Ognjenik vekivečnih reberij. Več očividnih svedokov, túdi lūteranje, so pod prisegov pisali na pr., ka v Zamorri vladar v tom veselje najde, ka mantra dūhovnike. Če se vōjezdi, se da sprevoditi od dūhovnikov, šteri poleg njega peški moro iti. Eden dén je rávno té vladar plūsno ednoga dūhovnika, govoréč: »Tak pravijo, ka što ednoga dūhovnika plūsne, de bole belo roko meo. Naj vidimo, če je istina?« ino z tem je ponovo plūskanje. Pa znova to pišejo: »Naših bratov krv v potokah teče po vulicah. Nūne so po sili v kasarne spravili... Brezvladje je postalo gospod src. Lūdžé Carranze so si méšno opravo oblekli i tak so delali pohūjšanje; drūgi so si v spovedarnico seli, spovedavali i po spovédi so mrtve z trompetov vōrazglasili.

Nadale pišejo, ka so ednoga osemdesétlet staroga

plivanoša na telko zmantrali, ka je odnoro. Dühovnike i vučitele so obesili i zadávili; v ednom mesti so štiri-desét smilenih sestér oskrunili; med šterimi jas štiri osebnó poznám; edna je vsled toga odnorela. Z Montereg-ske cérkvi so spovedarnice vó na edno mesto znosili i jo tam zéžgali; državni vladarje so z odrédbov prepovedali razširenje katoličanske vere, cérkvi, kloštre, škole so dolspozapri.

Familije so raztepele, matere se jočejo za svojo deco . . . jakost je tak bila ponižana, ka nej samo dekliška poštenost nej bila varna, nego so šče nüne z silov vláčili na javno grehotišče pa najvékšim mukam so bile podvržene . . . v večih slučajah so mlade žene za svojo nasprotnost morjene bile, kak marha.

To naj bo zadosta prilik od té grozovitosti. Što ma srcé, se more genoti nad toľšimi tožbami, što ma zmerno mišljenje, naj se upira telšim grozovitnostam. I či se je to nej zgodilo v »človeškoj« pa olike napitoj Europi, *ka misliš, dragi čtevec, ka pomeni to vsa?*

Dogodki iz boja.

Strelo je na cérkev svoje rojstne vési.

Polske novine *Piast* objavljajo sledéče pismo ednoga polskoga topničara: Nigdár ne pozabim v celom svojem življenji, ka se mi je pred kratkim zgodilo. Po večdnévnom marši smo obstali pri kraji ednoga loga, gde smo v varnom mesti gorpostavili štúke. K meni stopi eden častnik i mi naznáni, ka v kratkom začnemo strelanje. Okol sam se zgledno i krajina se mi je zdela poznana. Opitao sam častnika, gde smo. Vu W.-i, odgovoro je častnik. Zdaj sam zvedo, ka sam pred svojov rojstnov

vesjov. Začao sam trepetati, gda sam si zmislo, ka žena i deca mi znajo doma biti. Nej sam meo dosta časa za premišlavanje, zapoved je bila dana, naj strelamo na tōrem cerkveni, ár rusi tam opazovalno postojanko majo postavleno. Na pamet mi je prišlo, ka sam v toj cērkvī krščeni jaz i moja deca tūdi. »Ogenj« — glasi se zapoved — i jaz napol omamljen jo spunjavam. Gda se je dim razkado, sam ováro, ka sam tōrem cērkvēni svoje rojstne vési vkūpstrelo. Oči so se mi v skuzeh topile i jaz omedlevši na tla sam spadno.

Vera i boj.

»Me pitaš, dragi brat, — tak se začne edno z zlatimi literami pisano pismo, štero je pisala sestra valcadoliskomi »El Porvenira-a« uredniki, edna lüttichska trétjega réda nūna, karmelitanka, ob obsedavanji varaša — me pitaš, kak smo čütile grozovitosti boja v tom svétom zavétji. Ka pa ga ne bi čütile! Ve pa nas okoli vzeme samo muvenje zvonov i grmenje topov. Že dvajseti dni tū samo smrt pa prodiranje kralūje. Grozovite vōre smo preživele, nej tak me, kak gojenke. Pokoj se je odslovo od nas, noč i dēn smo nej mogle počivati. Treskanje štūkōv je natelko genolo fundament naše kapele, ka gda smo eden dēn rožnivenec molile, smo to mislile, ka vsi moremo pod razvalinami mreti. Šče naše lastno življenje smo darūvale Gospodnomi Bogi, naj samo življenje naših gojenk reši.

Glej, kak dobra i mila je bila boža previdnost. Nad časom celoga obsedavanja nas je nej doségnola najménša nesreča, samo edna bomba se je razpočila pred dverami kloštra, na štere razpók si je misliti samo grozno.

No, pa šče na severnom čeli samostana je strelanje sténo tūdi zdrlo, nego čüdno, nieden strel je nej poškodūvao okna.

Pa li, glej, dragi brat, ka dela vera; boj nas šče je bole zvézao ino je rasla naša medsebojna lúbézen. Tü vküp živimo: belgijske, francuzke, taljanske, nemške nüne pa edna španjolska, štera sam jaz; gojenke so tüdi vseh narodov, samo španskih najmenje jé. Dühovnika mamó dva, eden francuški i eden nemški. Samo ka neprijateljstvo človečih src je nej prišlo v to svéto bivališče. Med tem ka se francuzje, belgijci i nemci po vulicah kolejo, se tü pred mojimi očmi nüne i gojenke teh sovražnih narodov obinjavlejo, küšüjejo i jočejo nad nesrečov svojih rojákov.

Eden odvečerek sam bila na törmi bolnišnice z pétemi gojenkami, štere so se brez vse brige igrale. Med dekličkami je edna pamet vzéla, ka prek po senožatih se približava edna konjska armada; nemci so bili. I gda smo je bojéč občüdüvale, se je čüo na vse kraje strašen ropot štükov! Bog moj! da jih je dosta spadnólo! Drügi so pa li z takšov kuražov bežali za njimi, kak če se nikaj ne bi zgodilo. Za ništerne minote smo takšemi prizori očividne svedokinje bile, šteroga nigdar ne pozabimo! Odzvüna sten gréd naših je jezero i jezero nemških pešakov prodiralo naprej. Belgijski vojacje so je pa nazaj držali. Nemci so na brod vdarili, da bi kak najprlé prek reke prišli. Brod je prekzleto z dostimi nemci. Brezi zapovedi se je nieden človek nej geno. Smo je vidile, kak so se rendali i na füčkanje pokorno na stran stopili, so se z obrazom proti brodi obrnoli. I te je prek prišeo ž njimi. Gda bi jih že dosta prekprišlo, veliko četo napravivši so bežali naprej po Avenidskoj poti. Tü so se vküp-zgrabili z belgijci. Ino zdaj si misli, dragi brat, kak dve četi tigrišov i hién, tak so šli edni na drüge. Groza, groza! Tei so si vsi brati, z krvjov Jezusa Kristusá odküpleni. Nasprotno pa v našem kloštri se je pa dosta lübeznivejši, pára nemajoči dogodek pred oči postavó: nemške i belgijske sestre so se obimale i küsüvala edna drügo.

Nej smo mogle duže glédati té strašen kep. V kapelo smo šle. V preddvori smo se srečale z dostimi ljudmi. Dva človeka so šteli viditi, naté so sčakavali. Na dvema posteloma sta ležala dva ranjenca: eden nemški podporočnik, drugi pa belgijski podčastnik.

Nemškomi je dvoro naš francozki dühovnik, belgijskomi pa naš nemški kaplan. Obadva sta katoličanca bila. Eden na drugoga sta glédala... sta si odpüstila. Sledkar so dolgo njidva oči na Razpétji visile, šteroga so njima sestre darüvale. V hižo častitih gospodov so djali ranjenca. Zdaj že skoro ozdravita. Zdravnik, šteri je belgijec, jiva z velikov z skrbnostjov vrači. Betéžni z našimi dühovniki jejo. Té dnévo so z nami pri meši bili ino smo vküp hodili k sv. obhajili.

Naj ti šče več pišem? Zakaj? Tak že znas? Samo to edno ti naznanim, ka so nas nemški generališje pohodili ino so nam pravili, ka naj se nikaj ne bojimo, ka ne mo žaljene. To za tvojo tolažbo! Dnes pri obema mešama je kapela puna bila z nemškimi vojaki ino več se jih prečištilo. Zbogom.*

To zanimivo pismo ne potrebüje vékše razložitve.

»Če molimo, Boga častimo, slavimo, to delamo, ka svéci v nebésah delajo... ka mo mi tüdi ednok na večnost delali.*

»Kak lübezniva miseo je: záto mámo srcé, čerávno je to málo stvaorjenje, ka bi ž njim Boga lübili.*

(Bláženi Janoš, arski plebanoš.)

Pesem od Karpátov.

Tam daleč, tam daleč
V karpátskih goráj
Je s krvjov poljáni
Že vsaki stopáj.

— Tam daleč v Karpátih
So sejali kri,
Tam kapla za kaplov
Se v zemli topi.

— Tam daleč v Karpátih
Ograček gradi
Si Bog naš pa v njega
Cvetlice sadi.

Tam daleč v Karpátih,
Gda pride pomlád:
Tam ne de šo ničče
Več njive orát.

* * *

Tam rože do rasle
Prelepe in krasne,
Rdeče i bele
Nam bodo cvetele,
Pa v srcah junakov
Do mele korén,
Pa končala ne de,
Jih mrzla jesén.
— Na mesto rosé
Do vrele skuzé
Polevale rože
Od nás, z dalečin;

Toploto pa dá njim
Naš mili spomin. —

* * *

Tam daleč, tam daleč
V Karpátskih goráj
Je s krvjov poljáni
Že vsaki stopáj.

Tam daleč v Karpátih,
Tam rože cveto:
Pa rože té mile
I dráge nam so.

Mirosláv.

Od dúševnoga življenja blažene Margete Alakokque.

Ravno pred 50 leti, 19. avgusta 1864 leta se je zgodilo, ka je zemelski poglavar sv. matere cerkvi razglaslo listino, poleg štere je med blažene zapisana verna vučnica presvetoga Srca, Margeta Alakokque. To je bilo poveičanje edne zevsema proste redovnice po dugih 154 letaj po njeni smrti.

Či bi bili zevsema posvetnoga čütenja, nas to nikaj jako ne bi zanimalo, zato ka je bila prosta redovnica, takša je bila, kakših se dnesden vnogo nahaja, pa so jo šče nekáki krivo sodili, ka je rekši žrtev domišljije pa v pameti zmešana. Samo ka mi v tom slavnem djanji več vidimo, za nas je rimpapova listina lepi navuk, to pa zato, ka je ta preprosta devica nositelica velikih milosti, je zgled velikih jakosti pa lastnica jako velike lübavi. To preprosto devico je odebrao sam Odküpiteo, naj bo zvol-

jenka njegovoga Srca, naj podeljavle kinče toga presvetoga Srca, ka je tak zoznani znami, naj je mi tudi ljubimo.

To, ka je bila zvoljena za nebesa, se je svetilo po celom njenom življenji, to je včinilo za prijeten njeni žitek, šteroga je preživela v najostrejšem zatajüvanji pa v neprestanoj lübezni do Boga. Njeno sveto življenje ino moč lübeznosti pa jakosti si je pridobilo nej samo naša srca, nego si je pridobilo dosta prle presveto Srce nebeskoga zaročnika, Jezusa, ki njoj je eta pravo: »Dozdaj si bila kak moja službenica v sužnosti, odzdaj boš se pa lejko imenüvala za mojo vučenico.«

Pa ka se je včila ta prilüblena vučenica pa nebeska zaročnica od presvetoga Srca? O, dosta se je včila: vse jakosti, krasoto srca, ubranost düše, zlasti pa požrtvovalno lübezen, i to v najvejšoj meri.

Že v ranoj mladosti je nekaj zavezalo njeno srce, nej se je veselila dečinjim igračam, tistomi posvetnomi veselji, štero napunjavle srca male dece, njo je vabilo nekaj drugo, njeno srce si je zasvojo nekaj drugi. Ona sama piše: »Moja najvejša žela je bila, ka bi me vzeli v kakši samostan, pa sam se samo toga bojala, naj z ljudmi vküp ne pridem.« Što si je pa zasvojo srce té komaj 4—5 let stare dekličke? Što jo je vabo v samoto, što jo je zmérom nadigavao, ka je te reči pravila: »Moj Bog, tebi posvetim svojo nedužnost?« To je bilo bože Srce! Tisto presveto Srce, štero je ona ešče komaj poznala, pa štero je že zato lübila pa si je je želela. To presveto Srce je poslalo lübezen v njeno srce, to presveto Srce jo je vabilo v verosvresko cerkev, tá tijem do tabernakla, ka bi se tam ž njov vüre dugo pogovarjalo pa bi njoj podelilo sladkost nebeske lübezni. To nagnjenje se je zmirom krepilo i raslo v njenom srci. Či duže jo je bole nadigavalo, naj premaga svoje male hibe, naj se vči sebe zatajüvati pa vse težave življenja mirovno

prenašati, zato ka to pošle presveto Srce v obilnoj meri tistim, štere lübi.

V tej mladih letaj, štera je preživela v svetom hrepenenji pa v jakostaj, se je čiduže bole kazalo, kakši namen má ž njov nebeski zaročnik, pa gda jo je po očinoj smrti dala mati v zgojitev v samostan redovnic — klaris, se njoj je ostro življenje, štero je preživela tam v sebe zatajüvanji, natelko dopadnolo, ka se je želela odpovedati sveti, pa je pravila: »To mislim, ka či bi jaz bila redovnica, bi tüdi sveta postala kak one... Za pravo istino sam se v samostani, kam so me dali, nej čütüla zadosta samotno.« Pa to želo, Jezušä vsigdar bole i bole lübiti pa se zavolo te lübezni odpovedati vsemi drügomi, te žele njoj je nej moglo vgasiti nej trpljenje, štero jo je v prišestnih letaj pohodilo, pa nej so jo mogle odvrnoti sküšnjave, štere so jo po trpljenji obiskale. Gda je najmre prestala trpljenje, v šterom se je njena düša pokrepila pa olepšala, potom jo je šteo dobiti svet za sebe, od vseh strani jo je obdalo prilizavanje pa jalnost, pa se njoj je pomali dugočasna vidila molitev, povidila so se njoj posvetna veselja, štera či so ravno nej bila grešna, so jo zato li odvrčala od tiste düševne popolnosti, na štero se je zdignola. Svet njoj je postavlao tüdi čiduže vekše sküšnjave, rodbina si je pa prizadevala, ka bi jo navorila, naj stopi v hižni zakon. Ona bi se pa že tüdi skoro vdala tem prigovarjanjom, čiravno ka je čütüla, ka jo srce v drügi kraj vleče. Što njoj je prišeo na pomoč v tom velikom düševnom boji? Prišeo njoj je na pomoč tisti, ki si jo je za tak lepo pozvanje odebrao, od šteroga je šče ona nikaj nej znala. Boža lübezen jo je med zapelavanjom sveta navdala s takšov močjov, ka je nej mogla več proti stati toj lübezni, tak ka je nazadnje zmagala v njoj milošča pa lübezen presvetoga Srca: prinesla je žrtev, odpovedala se je sveti, odpovedala se je vsemi, ka je vezalo njeno srce na svet, ka bi tak pos-

tala zevsema zaročnikova, Jezušova. Ali njoj je pa v redovništvu vgasnola ta goreča žela: požrtovalnost pa plamoteča lübezen? Oh kak bi pa mogla ta lübezen vgasnoti, vej je večna, pa jo hrani presveto Srce. Zakaj pa ne bi žarila boža lübezen v njenom srci želo po požrtovalnosti, gda je njeno srce že slovo dalo sveti, pa je ona bila zevsema Zveličitelova?! Ta žela je v njenom srci zmirom rasla, pa se je nigdar nej mogla zadovoliti s svojov pobožnostjov. Že v mladih novinskih letaj je postala v njej dūši močna tista lübezen, štera se tak lepo sveti v celom njenom življenji: to je lübezen do trpljenja. Zmirom je zdihavala, da bi njoj že ednok poslal nebeski Zaročnik trpljenje. Pa či jo je včasí pohodo kakši križ, se je z veselim srcom zahvalila nebeskomi Zaročniki, zato ka njoj je goreča lübezen oslajšala trpljenje. »Nikaj mi je nej bilo žmetno — tak piše — zato ka je v tom časí k vsemi trpljenji bila djana sladkost njegove lübeznosti.« Ali pa more biti kaj žmetno tistomi srci, štero lübi? Ali pozna prava lübezen težave, nepotrpljivost ali pa sebičnost? Nej, lübezen je močna, lübezen je zmožna, pa kak sv. Pavel pravi, lübezen nigdar ne išče sebe. Blažena Margeta je tüdi nej iskala sebe v trpljenji, si ga je nej zato želela, ka je njej dūši veselje bilo trpeti. Ona je štela postati cela pa nesebična žrtev svojega božega Zaročnika. »Večkrat sam ga prosila — tak piše — naj odzeme od mene to sladkost, naj oküsim bridkosti njegovoga trpljenja i smrti. On mi je pa odgovoro, naj se samo püstim zevsema, ka de me on vodo, pa bom te že vidla, kak spameten pa moder ravniteo je on, ka zna voditi dūše, štere se njemi zavü-pajo tak, ka na sebe pozabijo.«

(Dale.)

Cerkvene Novice. — Raznotere Reči.

Slovenska fara v South-Bethlehem. Naši vogrski slovinci so postavili faro v South-Bethlehem lansko leto. Veselo nam poročajo, ka so v novo nastávljenoj fari meli férmo, štero je sprejelo 200 oseb. — Nova cerkev se že tüdi visoko zida. Samo zid bo koštao 32 jezér. Vogelni kamen so z velikov slovesnostjov vložili i blagoslovili.

Odrédba sv. Očé za vlovence. Svéti oča so odredili, naj se vlovencom dájo takši dühovniki na pomoč, ki njihov jezik razmijo i naložo je tém dužnost, naj zevzétim pomagajo i naj ešče, če je potrebno, pišejo mesto njih na njuv dom.

Mro je na maternom grobi. Ranili so tirolskoga vojáka. Na odpočitek je domo sílo. Željno šetüje proti domačoj hiši i išče v njej mater, dovico. Ne nájde je. I da je rávno düšni den bio, se podá na cintor jo iskat. Tü jo nájde, ali v grobi. Mrla je malo predtém. To ga netelka gene, ka mrtev spadne na materin grob.

Pismo ednoga našega vojáka.

Velka radost me obide i nas vse eti bodoče poštvávané farnike čerensovske, eti na srbskom bojišči. Nemrem popisati kak se je naše žalostno srcé čütilo, gda njihov Marijin list v roke dobim ino ga čteti začnem.

Gda bi brati začno te svéte reči, naednok tihota postane, vsaki na méne gléda. Za pár minut spoznam, da je vsako srcé odpreto, vsako srcé čüti Marijino lübézen, vsako oko je mokro od skuz, vsaki svoje delo povrže ino se pašči k meni. Mi, ki smo ga spoznali, smo trdni bili v njem, i vsaka miseo je pri Bogi bila, vsaki samo na nébo misli, vsako srcé je puno z božov miloščov i z lübéznostjov do Marije. Vsako srcé je Marijino.

Zaistino vsaki spozna, da je Marija v tom megnjeni pri nas. Mi mo zaistino marijina deca, če bode Marijin list pri nas, če mo ga čteli i poleg njega živeli. Nemrem popisati, kakša mirovčina med nami prebiva, vsaki je pun Düha svétoga, nej samo mi, vogrski slovinci, nego tüdi od vogske materé rodjeni.

Vsaki na nás gléda, vsakomi se nikaj čüdnoga vidi, vsaki

žvedava, liki pastérje bethlehemski: Gde se je Jezušek narodó, gda so čüti angelski glás radosti? Vsaki se pášči, vsaki samo od toga guči, vsaki bi že rad vido, kak najprlé, to bože dete Zveličitela. Tak je zdaj eti, vsaki bi rad znao i tüdi z med teh, ki so nej razméli poleg svojega jezika. Da naj njim razloží eden ali drügi, da je to velka čüda takša mirovčina med vogrskimi slovenci, da je iz vsakšega lahko bilo doličteti, da si samo na Boga misli. Tüdi smo i tem nepoznanim razložili Marijin list i to slovesnost, slüžbo božo i té nemile predge, ljubav do Marije, kak se je vršila boža slüžba za nas vojake, kak so prihajale tužne žene z našov nedužnov dečicov, kak so prosile pri toj nebeskoj Materi za zmago našega orožja i naše vojske. Za tivariše žene, deca za svojega ajteka, i vsako srcé je od neprijatela rešeno, vsaka roka je na molitev sklenjena, vsako oko na nébo gléda, ár zdaj že je zarazmilo, da je samo tam stalna naša lüba domovina.

To dobro Mater smo si zaistino tak vu srcá zasadili, da nega več psüvanja, nega nedostojnih reči čüti, vsaki več pozna to dobro Mater celoga kršćanskoga národa, patrono vogrskoga orsága.

Vsaki več Marijo pozna, vsaki njo na pomoč zezáva, vsaki marijin šché biti i tüdi nej smo se vkanili, ár zaistino je pri nás, ár nam je tak méрно srcé podelila, potrplivost vu vsakšem deli i težavi, nájbole pa volo do molitvi, do svétoga roznoga venca, šteroga vsigdár oprávlamo, če smo samo mogoči, i šče vsi na glas. Z Bogom si pogučavajoč i z tov dobrov Materjov, vu šteroj se vüpamo i njo prosimo govoreči: „Marija ne zapüsti nas, sliši naše prošnje mili glás. — Oh Marija, srčno pozdravlamó te v prelepo okinčanoj sv. matercérkevi, Vrejüvača Marijinoga Lista i vse dühovne pastére, šteri ete Marijin list vrejüjejo. Ta milosti puna dobra Mati naj ostáne pri naših düševnih pastérah, pri našoj veri i pri svojem listi do konca sveta.

Srčno pozdravlamó g. plivanoša Čačič Jožefa, i staroga g. plivanoša i molimo tüdi za Njih, ka smo mogoči. Mi pa tüdi prosimo naj i Oni molijo za nas, da bomo vredni priti ednok srečno na našo zemelsko ali pa vu nebesko domovino.

1915. Februara 27.

Magdič Ivan.

Kak se moli čislo sv. Jožefa.

Rožnivenec svétoga Jožefa stoji iz 60 jagod na čast šestdesetim letam, štere je svéti Jožef na zemli živo ino je razdeljeno na 15 odstavkov, zmed šterih vsakši stoji iz 4 zrnica, to je iz ednogo beloga i iz treh sivih; bele promenijo čistost svétoga Jožefa, sive pa goréčo molitev. Pri belih zrnica, štere so vékše ino 15 jih je, se etak moli.

Zdrava bodi Marija, milošče puna, Gospod je z teбом, blagoslovljena si ti med ženami i blagoslovljen je tvoj prečisti zaročnik, Jožef, hraniteo blagoslovenoga sadü tvojega tela, Jezuša, (koga si ti, o Divica poprijéla, ali pa koga se ti, o Divica, k Elizabeti nosila itd. kak pri navadnom čisli) Svéta Marija, Mati boža i svéti Jožef! molita za nas grešnike zdaj i vu vóri naše smrti.“ Amen.

Vsakokrat se edna drüga skrovnost zmed petnajsetimi pridene.

Pri sivih i ménših zrnica, šterih 45 je i vseli so pospoloma, se etak moli:

„Hvaljeni i odičeni naj bodo: Jezuš, Marija i Jožef.“

Vsigdár za tretjim sivim žrčencom se more šče praviti:

„Hvaljeni naj bodo tvoji svéti stariše, Joakim i Anna, od šterih si se ti poprijéla i narodila brezi madeža, o najčistejša Devica Marija.“

Gda se je tak celi rožnivenec zmolo, se etak dokonča:

V. Moli za nas svéti Jožef.

R. Da vredni postanemo obečenja Kristušovoga.

M o l i m o.

O Bog, šteri si sv. Jožefa za slugo svojemi edinorojenomi Sini i njegovoj lüblénoj Materi od vekomaj odébrao ino si ga za vrednoga včino, da je zvani za zaročnika téiste Device i za oča tvojega najlübšega Sina; mi Te prosimo za volo vseh zaslüžkov, štere je on Jezuš i Mariji na zemli včino, naj vredni postanemo njegove priprošnje, ino v nebésaj živimo njegovo zaželjeno družbo na vekomaj. Po Jezuš i Kristuš, Gospodi našem. Amen.

Rožnivenec svétoga Düha.

Rožnivenec svétoga Düha je sestavijen iz: svetinjice sv. Düha, treh malih rdéčih jagod, za šterimi pride sedem odstavkov, od šterih ma vsakši edno veliko belo i sedem ménših rdéčih

jagod. Bele jagode, kak tudi lelija na svetinjici pomenijo čistost srca i düšnevesti, brez šterih sv. Düh nigdár ne podeli düši svojih posebnih darov. Rožica na prvoj strani svetinjice i podobna Matere Bože, prečiste zaročnice sv. Düha na drügoj strani opominata, da je spokorno i zatajevalno ž.vljenje in pobožno češčenje prečiste Divice, zaročnice sv. Düha, najbolša i najgotovšejša priprava za sprejem sedmérih darov sv. Düha. Rdéče jagode pomenijo goréčo lübézen do Boga, štéro naj nam v našem srci vužgi sv. Düh.

Gda se začne moliti té rožnivenec, se najprlé küšne svetinjica ino se pravi: „O svéti Düh! Vužgi mojo mrzlo srcé z ognjom lübézni i daj mi milost, da se z spokornim, zatajevalnim, i čistim življenjom na sprejem tvojih sedmérih svétih dárov pripravim.“

Pri prvoj z med treh rdéčih jagod se pravi: „O svéti Düh! Očisti moj spomin i mojo domišlijo vseh v greh napelavajočih mislih.“

Pri drügoj: „O svéti Düh! Očisti moj razum vseh krivih sklepov i napačnih sodb.“

Pri trétjoi: „O sv. Düh! Očisti mojo volo vsega grešnoga privoljenja i hüdobnih nagnjenj.“

Pri vsakoi z med sedmérih velikih belih jakod se moli: „O najlübeznivejši Jezus! Milo te prosim v združnji z Marijov, prečistov zaročnicov sv. Düha, reši me vseh zalezovanj hüdoga düha i pošli mi od Oče svétoga Düha.“

Pri sedmérih oddelkih, med šterimi vsaki obstoji iz sedem rdéčih jagod, se moli vsakšikrat, za ednoga izmed sedmérih darov sv. Düha i za vničenje tomi nasprotnoga glavnoga greha.

Záto pravi pri vsakšoi zmed sedmérih rdéčih jagod prvoga oddelka: „O svéti Düh! Daj mi dar modrosti; vniči v meni vsako nečistost, obvari me vseh nevarnostih i prilik k grehi i daj mi lübézen do jakosti sv. čistosti.“

Pri vsakšoi zmed sedmérih jagod drügoga oddelka pravi: „O svéti Düh! Daj mi dar rázumnosti, vniči v meni vsako nezmernost v jedi i pijači i vsako radovednost i daj mi düha zatajevanja v vseh réčeh.“

Pri vsakšoi zmed sedmérih jagod trétjega oddelka pravi: „O svéti Düh! Daj mi dár tanáča; vniči v meni vsako želó lakomnosti i skoposti, i daj mi lübézen do siromaštva i velikodüšnosti.“

Pri vsakšoi zmed sedmérih jagod štrtoga oddelka pravi:

„O svéti Düh! Daj mi dar moči; vniči v meni vsako nemarnost i skrb za lehkí žitek i daj mi nevtrüdlivo i od Tébe razsvetljeno goréčnost.“

Pri vsakšoj zmed sedmérih jagod pétoga oddelka pravi: „O svéti Düh! Daj mi dar znaností; vniči v meni čemére, nepotrpežlivost i občütlivost i daj mi pravo krotkost.“

Pri vsakšoj zmed sedmérih jagod šestoga oddelka pravi: „O svéti Düh! Daj mi dar pobožnosti; vniči v meni vsako nevoščlivost, ljubosumnost, kak tüdi vsako trdsrčnost do bližnjega i daj mi pravo ljubézen do bližnjega.“

Pri vsakšoj zmed sedmérih jagod sédmoga oddelka pravi: „O svéti Düh! Daj mi dar straha božega; vniči v meni vsakšo gizdo, nečimernost i predrznost pa mi daj pravo pobožnost.“

Na konci küšni svetinjico svétoga Düha na tistoj strani gde je podoba prečiste zaročnice sv. Düha, preblazene Device Marije i zmoli Njoj na čast edno zdravo Marijo z namenom, da bi ona z svojov mogočnov priprošnjov pri sv. Dühi sprosila dosta goréčih in svétih dühovnikov za sv. cérkev Božo, i da bi zadobili vse potrebne milošče v njihovom stani.

— Večkrat što spítáva, kak se oprávla čislo svétoga Jožefa i sv. Düha, štera si v Celji spoküpi, moliti pa neve. Z Celje od misi-jonarov smo dobili više popisano razložitev, vsaki si jo naj shráni, ka de znao ž njov si opomoči pri molitvi imenüvanoga dvojega čisla.

Majcen Štefan 1 K. Majcen Ivan 1 K. Sabotin Maria 1 K. Smodiš Štefan 2 K. Štaos Ignac 2 K. Šprinc Matjaš 2 K. Kühar Ivan 2 K. Lešnjek Geta 1 K. Škafar Kata 20 fil. Küzma Mihal 2 K. Cimrman Geta 1 K. Szép Franc 2 K. Balažic Mihal 1 K. Baša Ivan 1 K. Düh Mihal 2 K. Horvát Štefan 1 K. Baša Matjaš 2 K. Sabotin Andraš 2 K. Fekonja Marko 1 K. Pozdrec Ivan 1 K. Pozdrec Mihal 1 K. Pücko Bara 2 K. Maočec Ivan 1 K. Düh Martin 1 K. Kociper Mihal 1 K. Horvat Štefan 1 K. Zorko Matjaš 10 K. Kavaš Martin 1 K. Meserič Štefan 2 K. Kolman Ivan 3 K. Horvát András 10 K. Maočec Martin 6 K. Kobilec Franc 3 K. Horvat Martin 1 K. Jerebic Ivan 3 K. Kociper Matjaš 2 K. Strmec Maria 50 fil. Jerebic Andraš 4 K. Balažic Štefan 2 K. Kostreca Matjaš 2 K. Glaváč Martin 5 K. Glaváč Štefan 5 K. Vuk Orša 4 K. Kolár Geta 1 K. Küzma Mihal 5 K. Škafar Orša 2 K. Szép Roza 1 K. Jerebic Štefan 40 fil. Glaváč Štefan 10 K. Majcen Martin 40 fil. Vohár Ivan 6 K. Kolar Jožef 2 K 50 fil. Ozimec Maria 2 K. Taljan Jožef 1 K. Špicer Jakop 1 K 60 fil. Škarjot Jožef 1 K. Sčančar Štefan 2 K. Maršič Magdalena 5 K. Jeneš Mihal 2 K. Maočec Ivan 2 K. Kolman Franc 40 fil. Zadravec Ana 5 K. Mešarič Martin 2 kor. Horvat Jožef 1 K. Tkalec Štefan 5 K. Horvat Ivan 1 K. Strmec Mihal 40 fil. Šaruga Ivan 2 K. Krčmar Marko 1 K. Meserič Maria 1 K. Gyura Martin 1 K. Jaklin Matjaš 1 K. Balažic Ivan 2 kor. Horvát Orša 2 K. Sobočan Maria 1 K. Antolin Jožef 1 K 20 f. Gujtmán Ana 1 K. Zadravec Marko 1 K. Jaklin Orša 2 K. Brünc Geta 40 f. Meserič Ana 2 K. Pétek Ivan 2 K. Bagari Mikloš 2 K. Jerič Matjaš je brezplačno delao gater: Jerič Ivan 2 K. Strmec Geta 2 K. Düh Mihal 2 K. Düh Andraš 1 K. Düh Kata 2 K. Nežič Martin 1 K 10 f. Damiš Ana 2 K. Kühar Maria 1 K. Lešnjek Štefan 60 f. Gyura Agneš 1 K. Halija Bara 2 K. Skarjot Štefan 1 K. Frank Ivan 40 f. Vkü 385 K 10 fil.

Leta 1912-toga pa leta 1913-toga je prišlo vküp: 6237 K 10 f.

Leta 1914-toga pa 385 K 10 f.

Sküpni dár treh let: 6622 K 20 f.

Pobirao sam na Melinci:

Ozimec Ivan župan.

POŠTA.

Ošljaj Št. Harrisburg. Po sv. pismo mi po boji pišite. Zdaj je nevarno kaj takšega z vekšov cenov pošilati. Biblio vam lahko pošlem. Dajte glas, če jo trebe. — **Vsem**, ki so mi k imena godi ráhle čüte svoje srčne lübezni odkrivali i naznánjali, se lepo zahvalim. Sveti Jožef bodi njim vsem pomočnik i tolažnik v življenji, najbole pa na strašnoj smrtnoj vüri.

Naročite si Marijin List! Dobi se pri KLEKL JOŽEFI
vpok. plebanoši v Črensovcih. CSERFÖLD, ZALAM.

Cena Marijinoga Lista je domá 2 K., v Ameriko 3 K. —
Pošila se za to ceno samo večim naročnikom na eden naslov
sküpno. — K listi dobijo naročniki brezplačno, proti konci
leta kalendár.

Naročniki Marijinoga lista májo del v štirijezerih svetih
mešah vsako leto, štere dá služiti sirotinsko deco oskrbláva-
joče „serafinsko društvo.“

Za vse pokojne naročnike i živoče širitele Marijinoga
lista se zvüntoga slüži vsako leto 14 svetih meš v romarskoj
cérkvi Matere Sedem Žalosti na Grádi.

VSEBINA.

Marijino nasledüvanje	97
Sad bojne	100
Sveta Cita (27. aprila)	102
List za deco (Pismonoscovo dete)	107
Tolažilna pisma našim vojákom i njihovim drágim	110
Ka to pomeni?	114
Dogodki iz boja (Strelo je na cérkev svoje rojstne vési)	115
Pesem od Karpátov	119
Od düševnoga življenja blažene Margete Alakokque	120
Cerkvene Novice; — Raznotere Reči	124